

NANCY SPRINGER

EnOLA

HOLMĚSOVÁ 4

PRÍPAD RUŽOVÉHO VEJÁRA

**COO
BOO**

Enola Holmesová

Prípad ružového vejára

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Nancy Springer

Enola Holmesová – Prípad ružového vejára – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.

Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

EnOLA HOLMESOVÁ 4

PRÍPAD RUŽOVÉHO VEJÁRA

Nancy Springer

EnOLA HOLMESOVÁ 4

PRÍPAD RUŽOVÉHO VEJÁRA

COO
BOO

Mojej matke.

N. S.

MÁJ 1889

„To dievča je nezvestné už viac ako osem mesiacov...“

„To dievča má meno, drahý Mycroft...“ preruší ho Sherlock a v hlase mu zaznie náznak výčitky, no len nepatrný, pretože si uvedomuje, že na večeri je bratovým hosťom. Mycroft síce pôsobí ako samotár, ale ako hostiteľ je skvelý, a tak skôr než sa Sherlock rozhovorí o nepríjemnom probléme s ich mladšou sestrou Enolou Holmesovou, počká, kým obaja dojedia holubací koláč s ríbezľovou omáčkou. „... Enola. A nie je nezvestná v tom pravom zmysle slova, bohužiaľ,“ dodá potichu a takmer pobavené. „Vzbúrila sa, vzala nohy na plecia a úspešne nám uniká.“

„To však nie je jediná vec, v ktorej je úspešná.“ Mycroft sa natiahne po karafu z brúseného skla, a keď sa proti nemu postaví vlastné proporcie, čosi zahundre.

Sherlockovi je jasné, že starší brat chce povedať niečo dôležité, a tak mlčky počká, kým im doleje do pohárov vynikajúce portské, ktoré robí tento rozhovor aspoň trochu príjemnejším. Obaja si uvoľnia vysoké naškrobené goliere a kravaty.

Mycroft si odpije z vína a svojím typickým nezázivným, neprívetivým spôsobom skonštatuje: „Za tých osem mesiacov

pomohla zachrániť tri nezvestné osoby a predviesť pred sudcu troch nebezpečných zločincov.“

„Všimol som si,“ pripustí Sherlock. „A čo z toho vyplýva?“

„Chceš povedať, že ťa na tom nič neznepokojuje?“

„Ani najmenej. Bola to obyčajná náhoda. Na prípad markíza z Basilwetheru narazila nedopatrením. Lady Cecily Alistairovej našla, keď prezlečená za mníšku pomáhala chudobným v uliciach. A...“

„To, že dokázala určiť totožnosť únoscu, bola tiež *náhoda*?“

Mycroftova uštipačná otázka prinúti Sherlocka na okamih uhnúť pohľadom.

„... a čo sa týka zmiznutia doktora Watsona – aby som to dopovedal –, myslíš si, že keby nebol verejne spájaný so mnou, tak by sa do toho zapojila?“

„Lenže ty nevieš, ako a prečo sa zapojila. Do tejto chvíle si neprišiel ani na to, ako ho našla.“

„Nie, neprišiel,“ uzná Sherlock Holmes. Aj vďaka omamnému pôsobeniu skvelého bratovho vína už nepociťuje prudké sklamanie ani silné obavy, keď myslí na svoju stratenú sestru. Od incidentu s Watsonom už prešiel istý čas a stali sa ďalšie veci. „A nie je to prvý raz, čo ma prekabátila,“ vyhlási takmer pyšne.

„Pche! Načo jej budú úskoky a trúfalosť, keď sa z nej raz konečne stane žena?“

„V podstate nanič. Nezaprie, že je dcérou sufražetky. No aspoň sa nemusíme strachovať o jej bezpečnosť. Je viac než evidentné, že je schopná postarať sa o seba.“

Mycroft mávne rukou, akoby odháňal dotieravý hmyz. „To teraz nie je podstatné. Ide o jej budúcnosť, nie o prežitie. Ako to dievča dopadne za pár rokov? Neexistuje džentlmen, ktorý by chcel za manželku nejakú nezávislú mladú ženu, ktorá sa zaujíma o kriminálne činy!“

„Mycroft, má len štrnásť,“ trpezlivo upozorní Sherlock brata. „Pochybujem, že keď dospeje, ešte vždy bude nosiť dýku vo výstrihu.“

Mycroft vytiahne husté obočie. „Ty si myslíš, že sa niekedy bude riadiť spoločenskými pravidlami? Ty, ktorý si sa odmietol angažovať v ktoromkoľvek rešpektovanom odbore a namiesto toho si si vymyslel vlastné živobytie?“

Prvý a jediný súkromný detektív na svete pohrdavo mávne rukou. „Je to *žena*, môj drahý Mycroft. Je biologicky predurčená na to, aby sa chcela usadiť a mať deti. Prvé náznaky ženskej dospelosti ju prinútiť...“

„To sú táraniny!“ Mycroft už nedokáže dlhšie držať na uzde svoje podráždenie. „Ty si naozaj myslíš, že naša rebelantská sestra sa usadí a bude si hľadať manžela?“

„Pravdaže! Čo iné by robila?“ odsekne mierne popudnený Sherlock. Slávny detektív nie je zvyknutý, že jeho vyhlásenia niekto označí za *táraniny*. „Vari si nemyslíš, že by sa hľadaním nezvestných a chytaním zloduchov chystala živiť dlhodobo?“

„Aj to je možné.“

„Ty veríš tomu, že by sa mohla pustiť do podnikania? Ako moja konkurentka?“ Sherlockovu mrzutosť vystrieda pobavenie a začne sa pochechtávať.

„Rozhodne to nevylučujem,“ odvetí Mycroft pokojne.

„Nabudúce budeš tvrdiť, že fajčí cigary!“ Sherlock sa úprimne zasmieje. „Už si zabudol, že naša sestra je obyčajné tvrdohlavé decko? Ona predsa nedokáže ísť za nejakým pevne stanoveným cieľom. To je absurdné, môj drahý Mycroft, vonkoncom absurdné!“

PRVÁ KAPITOLA

Mojimi jedinými klientmi – ako „doktora Ragostina, vedeckého investigátora“ – boli zatiaľ len postaršia zavalitá vdova dychtiaca vypátrať svojho strateného psíka, vydesená dáma, ktorá nevedela nájsť vzácny rubín v tvare srdca, dar od manžela, a armádny generál, ktorému zmizol najcennejší suvenír z Krymskej vojny, konkrétne od guliek deravá píšťalová kosť podpísaná doktorom, ktorý mu ju amputoval.

Všetko samé taľafatky. Svoju energiu by som mala venovať oveľa dôležitejšiemu cieľu, a to nájdeniu mamy. Vedela som, že sa niekde túla s cigánmi, a sľúbila som si, že ju na jar vypátram. Nie aby som jej niečo vyčítala alebo sa jej vnucovala, len som sa chcela znovu stretnúť so svojím... ako by som to povedala... so strateným členom svojej rodiny.

Lenže už bol máj a dosiaľ som sa ju ani nepokúsila hľadať. Vlastne som ani nevedela prečo... možno to bolo prácou, ktorá ma zdržala v Londýne.

Práca? Pes, šperk a kosť?

Klient ako klient, povedala som si. Samozrejme, nikto z nich sa nepotreboval (ani nemohol) stretnúť s uznávaným (a fiktívnym) doktorom Ragostinom. To „slečna Ivy Meshlová, investigátorova verná asistentka“, v jeho mene vrátila vďačnej vdove rozkošného brčkavého kokeršpaniela, ktorého našla u neslávne známeho priekupníka s čistokrvnými psami v londýnskej štvrti Whitechapel. Rovnako tak „slečna Ivy Meshlová“ vyriešila záhadu strateného šperku – jednoducho požiadala akéhosi chalana z ulice, aby vyliezol na lipu pri okne dáminej izby a pozrel sa do hniezda straky. (Ako ľahko by som tam vyliezla sama a ako veľmi som po tom túžila! Ibaže spoločenské pravidlá to nedovoľujú.) A čo sa týka generálovej kosti, bola som jej bez nejakého väčšieho nadšenia na stope, keď som sa úplnou náhodou priplietla k oveľa zaujímavejšiemu, a ako sa ukázalo aj naliehavejšiemu prípadu.

Musím sa pri tom priznaní červenať, ale prvé stretnutie sa uskutočnilo v novom zariadení na Oxford Street, hojne a vďačne navštevovanom dámami z vyššej spoločnosti, ktoré v tejto drahej lokalite rady nakupujú. V zmiešanej spoločnosti sa o ňom však nehovorilo. Reč je o prvých verejných dámskych toaletách v Londýne.

Táto skvelá novinka diskkrétne uznávala, že dámy z dobrej spoločnosti už nechcú tráviť dni doma, pár krokov od vlastných splachovacích toaliet. Vstup stál len jednu pencu, čo sa vyplátilo, keď to bolo potrebné, hoci rovnaká čiastka by jednému dietaťu z East Endu poskytla chlieb, mlieko a školu na celý deň. Poplatok zaručoval, že zariadenie budú využívať v prvom

rade ženy z vyšších tried, hoci príležitostne si sem trúfalo prísť aj pracujúce dievča, ako napríklad Ivy Meshlová v lacnom konfekčnom oblečení a s umelými kučerami.

V ten deň som však nebola prestrojená za mierne vulgárnu Ivy Meshlovú. Pátranie ma zaviedlo do susedstva Britského múzea, ktoré na moju smolu navštevujú obaja moji bratia, a tak som sa prezliekla za študentku. Svoje nepekné vlasy som stiahla do obyčajného drdola a úzku bledú tvár som zakryla okuliarmi v čiernom ráme. Nielenže opticky zmenšili môj desivo vyzerajúci nos, ale urobili zo mňa neatraktívny objekt, keďže žiadna elegantná dáma by sa nevybrala von v okuliaroch. Oblečené som mala kvalitné šaty z tmavej vlnenej látky a podobne jednoduchý čierny klobúk. Usadila som sa do pohodlného salónika na dámskych toaletách, zariadeného tmavohnedou kožou a umelým mramorom, aby som si chvíľu oddýchla v príjemnej istote, že Sherlock ani Mycroft by sem nevkročili.

Zatiaľ to bol náročný deň. Medzi londýnskou mužskou populáciou totiž študentky nie sú nijako zvlášť obľúbené, tu som však nevzbudzovala pozornosť. Bolo bežné, že unavené dámy si v chladnom prítmí salónika chvíľu oddýchli, kým vyrazili do prachu a horúčavy ulíc na ďalšie nákupy.

Zazvonil zvonček, služobná prešla na druhý koniec miestnosti otvoriť dvere a dovnútra vošli tri dámy. Prechádzali okolo mňa, pretože som sedela na tmavohnedej plyšovej pohovke hneď pri dverách. Samozrejme, nezdvihla som oči od novín ani som nijako nedala na seba zdať, že vo chvíli, keď vstúpili

dnu, som vycítila, že niečo nie je v poriadku. Niečo bolo zlé. Panovalo medzi nimi napätie.

Keď ma míňali, počula som iba šuchot hodvábnych spodničiek, nič iné. Nerozprávali sa. Zaujalo ma to, a tak som zdvihla zrak – hlavou som ani nepohla, keďže zízanie sa považuje za neslušné –, ale veľa som toho nezistila, pretože boli ku mne otočené chrbtami.

Dve dámy boli postaršie, mali na sebe drahé šaty s objemnými sukňami, ktoré vláčili za sebou. Medzi nimi stálo mladšie a chudšie dievča oblečené podľa najnovšej parížskej módy. Prvý raz som na vlastné oči videla zvonovú sukňu na niekom živom, nie iba na figuríne v obchodnom dome. Vlečku tvorili obrovské nadýchané mašle vo farbe citrínu a sýta žltozelená sukňa bola neviditeľnými šnúrkami nariasená a stiahnutá, ani keby mala napodobniť druhý pás v oblasti kolien. Pod tým sa opäť rozširovala do tvaru zvona s volánmi a úplne zakrývala chodidlá. Sukňa svoju majiteľku obmedzovala pri chôdzi, dievčina mohla robiť iba slepačie krôčiky. Keď som ju videla cupitať, musela som sa uškrnúť. Jej chudučká postava nemohla doceliť tvar presýpacích hodín, čo bolo považované za ideál, napriek tomu bola podľa mňa pôvabná. Pôsobila ako laň zviazaná remeňom. Zdravý rozum sa akosi vždy podriaďoval móde – len si spomeňme na krinolíny a vypchávkový pod sukne –, lenže toto dievča muselo byť jej totálnym otrokom, keď si oblieklo sukňu, v ktorej sa takmer nemohlo hýbať!

Keď sa trojica blížila k dverám na toalety, dievčina znenazdajky zastala.

„Tak poď, dieťa,“ vyzvala ju jedna zo starších dám.

Dievčina však neposlúchla a bez slova sa posadila. A rozhodne nie ako dáma, pretože sa doslova hodila – veľa nechýbalo, aby spadla – do jedného z tmavohnedých kožených kresiel na opačnej strane miestnosti.

Keď sa ku mne otočila, bezmála som od prekvapenia a šoku vykrikla. Spoznala som ju! Nemohla som sa myliť, pretože nič by nedokázalo vymazať moje spomienky na naše dobrodružstvo, na sesterské puto, ktoré som k nej cítila, a na strach o ňu, keď ju napadol škrtič. Nedokázala som spustiť oči z jej citlivej, kultivovanej tváre. Bola to baronetova dcéra Cecily Alistairová, ľavoruká lady, ktorú som kedysi našla a zachránila.

Dámy, ktoré ju sprevádzali, som nepoznala. Kde je jej matka, pôvabná lady Theodora?

Lady Cecily som videla minulú zimu v roztrhaných handrách, premrznutú, hladnú, s neprítomným pohľadom, ale nič ma nemohlo pripraviť na to, ako vyzerala teraz. Črty mala ešte strhanejšie než pri našom poslednom stretnutí a na tvári sa jej zračilo totálne zúfalstvo. Čeluste mala pevne zovreté a jej inak plné pery boli teraz vzdorovito stiahnuté do úzkej čiarky. S výrazom divokej, bezmocnej vzbury čelila dvom ženám nakláňajúcim sa nad ňu.

„To v nijakom prípade, mladá dáma!“ vyhlásila jedna z nich veliteľským hlasom, ktorý prezrádzal, že je niečo viac než len gardedáma. Žeby babička alebo teta? „Pôjdeš s nami!“ Schmatla sediacu dievčinu za lakeť, druhá žena ju chytila z druhej strany.

V tej chvíli som už mala hlavu zdvihnutú a otvorene som na ne zízala. Obe staršie dámy boli ku mne, našťastie, otočené chrbtami a naplno sa sústredili na šestnásťročné dievča v kresle.

Lady Cecily odvetila tlmeným hlasom: „Nemôžete ma prinútiť.“ Nato sa zasunula hlbšie do kresla a úplne si pritom dokrčila citrínové ozdoby na šatách. Sklonila hlavu, takže keby ženy chceli, aby vstala, museli by ju samy zdvihnúť. To by nebolo až také ťažké, dokonca si myslím, že by to aj boli urobili, keby som v miestnosti nebola ja. Poobzerali sa okolo seba, kto by ich mohol sledovať. Rýchlo som sklopila zrak na noviny, ale neboli hlúpe.

„No,“ začula som odmeraný hlas jednej z nich, „budeme sa musieť vyskúšať.“

„Chod' ty,“ povedala druhá. „Počkám tu s ňou.“

Žena vošla na toaletu, a keď som počula, že sa za ňou zatvorili dvere, opäť som zdvihla zrak. Druhá žena sa usadila v kresle a chvíľu sa sústredila na úpravu svojich hodvábnych šiat, ktoré pripomínali závesy. V tej chvíli lady Cecily zdvihla hlavu a ako väzeň majúci prehľad o všetkých možných spôsoboch úteku sa pozrela priamo na mňa.

Spoznala ma. Hoci sme sa stretli len raz, v tú noc, keď ju únosca skoro zavraždil, vedela, kto som. *Právk!* Bolo to ako švihnutie bičom, takou silou sa naše pohľady stretli. A aj rovnakou rýchlosťou, pretože okamžite sklopila oči – zaručene preto, aby pred svojou spoločníčkou zakryla rozrušenie.

Urobila som presne to isté. Bola som zvedavá, či si pamätá moje meno, ktoré som jej tak neuvážene, hlúpo prezradila...

Enola Holmesová. Cítila som k tejto mimoriadne nešťastnej, nadanej a rozpoltenej osôbke niečo ako sesterskú lásku. Baronetova dcéra bola totiž ľavoruká umelkyňa, ktorá sa vedela vcítiť do krutého osudu bedárov, čo dokazovala svojimi úžasnými kresbami uhlíkom, a súčasne poslušná pravoruká lady Cecily spĺňajúca spoločenské požiadavky.

Vedela som o nej oveľa viac než ona o mne. Mohla som sa len domnievať, ako ma v tú hrôzostrašnú noc vnímala – tajomné dievča v čiernom plášti – a ako neveriacky sa na mňa dívala teraz, za denného svetla. Možno dúfala, že jej opäť pomôžem, nech ju trápi čokoľvek.

Čo to môže byť? Odložila som noviny, akoby ma v nich už nič nezaujímal, a zamyslela som sa nad útrpným výrazom v koralkových očiach lady Cecily, nad tým, akú má bledú a strhanú tvár, a nad jej zlatohnedými vlasmi bez lesku, dôkladne odhrnutými z čela a schovanými pod jednoduchým slamenákom.

Keď som sa po chvíli odvážila znovu sa na ňu pozrieť, v ruke držala vejár.

Veľmi zvláštny vejár, pretože bol celý krikľavo ružový, príšerne obyčajný a vôbec sa nehodil k jej citrónovožltým mašliam, limetkovozelenej sukni a krémovým koženým rukavičkám a topánkam. Zatiaľ čo jej nová drahá sukňa bola ušitá z najjemnejšieho žltozeleného hodvábu, vejár bol vyrobený z obyčajného skladaného papiera nalepeného na jednoduché drievka a lemovaný lacnými naružovo zafarbenými pierkami.

Jej obstarožná gardedáma sediaca pri nej tak, aby na ňu dobre videla, namrzene vyhlásila: „Som si istá, že nikdy nepo-

chopím, prečo so sebou vláčiš tú odpornú vec, keď máš odo mňa taký krásny vejár. Z lesklého krémového saténu a vyrezávanej slonoviny v čipkovanom puzdre. Vari si naň zabudla?“

Cecily si ju nevšímala, roztvorila ružový vejár a začala sa ním ovievať, akoby si chcela osviežiť tvár. Všimla som si niečo dôležité – držala ho v ľavej ruke. Radšej sa rozhodla byť sama sebou, než by sa podriadila konvenciám. Tiež som si všimla, že vejár mala otočený tak, aby tvoril bariéru medzi ňou a jej spoločníčkou, i keď veľmi krehkú. Na chvíľu sa zaň schovala, ale potom sa na mňa pozrela a súčasne si vejárom ťukla po čele.

Okamžite som jej signál pochopila: *Pozor, niekto nás sleduje*. Dorozumievanie prostredníctvom vejára vymysleli mladí milenci, ktorí si chceli prejavovať náklonnosť aj v prítomnosti garde. Nikdy som milenca nemala a nepredpokladám, že by sa to niekedy mohlo zmeniť, ale počas svojho nevinného detstva vo Ferndell Halle pod rozpačitým vedením matky som sa často rozptyľovala tým, že som túto hru vejárov pozorovala.

Bez akéhokoľvek znamenia som si vzdychla, akoby mi bolo hrozne teplo a bola som unavená. Z veľkého vrečka schovaného vpredu pod látkou šiat som vytiahla vlastný vejár, ktorý som nosievala so sebou nie preto, aby som vyzerala elegantne alebo mohla flirtovať, ale jednoducho preto, aby som sa schladila. Bol vyrobený z hnedého batistu, jednoduchý, ale vkusný. Roztvorila som ho na viac než polovicu, čím som naznačila priateľstvo.

Medzitým sa z toalety vrátila prvá žena a druhá ju vystriedala. Lady Cecily využila príležitosť a začala vejárom prudko mávať, čo bolo jednoznačné znamenie rozrušenia a ťažkostí.

Na chvíľu som si nechala vejár nehybne priložený k tvári. *Áno*. Oznamovala som jej, že rozumiem. Niečo nebolo v poriadku.

„Používaj pravú ruku!“ vyštekla na ňu žena, keď sa usadila do kresla. „A odlož tú hlúpu hračku!“

Cecily na chvíľu stúpila, ale neposlúchla.

„Povedala som, aby si to dala preč!“ prikázala jej – väzניתelka? Zdalo sa, že to je presne tá úloha, ktorú postaršia dáma hrá.

„Nie, baví ma to,“ odmietla Cecily.

„Nie?!“ Výhražný tón staršej ženy sa vzápätí zmiernil. „V poriadku, len si odvrávaj, ale iba v tomto.“ Stíšila hlas a hovorila ďalej, vážne, ale tak potichu, že som ju nepočula. Bola ku mne otočená bokom. Sedela meravo, objemný pás mala v korzete stiahnutý na maximum.

Ja som sa medzitým navonok nevzrušene ovievala vejárom, ale všetky zmysly som mala napnuté ako poľovný pes počas lovu. Obzerala som si ženu pred sebou, aby som ju spoznala, keby som ju náhodou niekedy stretla, ale uvedomila som si, že by som jednu od druhej ťažko rozoznala. V pomere k svojim veľkým tučným tváram mali obe zvláštne jemné črty: úzke klenuté obočie, malý nos a úzke pery. Boli si natoľko podobné, že to pokojne mohli byť sestry, možno dokonca dvojčatá. Táto mala len o čosi šedivejšie vlasy – podľa toho, čo som zazrela spod majestátneho klobúka, ktorý mala zvláštne šikmo nasadený a skrútený, až sa kvety ľalie zhrčili pod jeho okrajom.

„Nech to trvá aj celý deň...“ nepatrne zvýšila hlas, aby znel dôraznejšie. „Ako nevesta budeš potrebovať výbavu a aj ju dostaneš!“

Lady Cecily namietla: „Nemôžete ma ju prinútiť nosiť.“

„Uvidíme... Tak poď,“ ukončila debatu, keď druhá žena vyšla z toalety a zdvihnutým dáždnikom naznačila, že je pripravená na odchod.

Cecily bez slova vstala a v tej chvíli roztvorila vejár a podržala si ho pred tvárou. V jazyku vejárov to znamenalo, že dáma povzbudzuje nesmelého milenca a hovorí mu: *Poď bližšie*. Čo sa však za týchto okolností jej úpenlivo prosiace veľké tmavé oči snažili spoza okraja ružových pierok naznačiť mne?

Neopúšťaj ma.

Pomôž mi.

Poklopkala som si vejárom po lícach: *Áno*. Veľmi rada, ale ako?

Zachráň ma.

Pred čím?

„Schovaj konečne tú prekliatu vec do vrecka!“

Cecily však svoj ružový vejár len naklonila nabok. Ženy ju opäť obklopili každá z jednej strany a viedli ju k dverám, pri ktorých som sedela a malátne sa ovievala. Hlava mi pritom pracovala na plné obrátky. Cecily teraz držala vejár za šnúрку a točila ním, čo opäť signalizovalo nebezpečenstvo. *Buď opatrná. Nieкто nás sleduje.*

Znamenalo to, že si želá, aby som bola diskrétna. Preto som predstierala, že som duchom neprítomná, keď prechádzali okolo mňa, a uprene som sa dívala na odporné zátišie v zlatom ráme na protiľahlej stene. Celý čas som však plánovala, ako ich budem sledovať, aby som zistila, kam...

Žuch. Pohovkou, na ktorej som sedela, pohol náraz. Periférne som zahliadla citrínovú šmuhu – lady Cecily, ktorá zakopla o svoju smiešnu sukňu a skoro na mňa spadla. Jej zamračené gardedámy ju okamžite pozbierali a hnali von zo salónika bez toho, aby sa mi ktorákoľvek z nich ospravedlnila.

Keby mi tie dve dámy venovali aspoň pohľad, možno by si všimli to, čo ja. Na pohovke zostal ležať ružový papierový veľár lady Cecily.

DRUHÁ KAPITOLA

Vo chvíli, keď sa za Cecily a jej dvoma hroznými gardedámami zatvorili dvere, vyskočila som z pohovky a rýchlo som schovala svoj aj Cecilin ružový vejár do vrečka. Musela som tú trojicu sledovať, aby som zistila, čo sa deje a ako by som mohla pomôcť. Keby som sa zdržiavala veľmi blízko, riskovala by som, že ma tie dve matróny spoznajú. Preto som najskôr vyskočila na pohovku v salóniku a stúpala si na špičky, aby som cez vysoké okno vyzrela na ulicu. Hlboko vsadené okná v tvare diamantu mi síce obmedzovali výhľad, ale trojicu smerujúcu k stanovištu drožiek som rozpoznala.

Keď som zliezala z pohovky, všimla som si, že slúžka ma sleduje s dokorán otvorenými ústami. Pritisla som si prst na pery a podala jej šiling, aby som si kúpila jej mlčanlivosť. Táto transakcia ma nijako zvlášť nezdržala, napriek tomu sa mi zdalo, že to trvalo celú večnosť. Natiahla som si rukavičky a vyšla von. Našťastie práve včas, aby som videla, ako pohonič štvorkolesovej drožky pomáha nastúpiť drobnej postave vo

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Enola Holmesová – Případ ružového vejára. Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.